

**Gethsemane. Oratorium af Lidner.
Stockholm, trykt i kongl.
tryckeriet, 1791**

Lidner, Bengt,

EXA LIDNER, B.

Tit.
Orat.
(121)

GETHSEMANE. 1700-1829

ORATORIUM

AF

LIDNER.

STOCKHOLM;

TRYKT I KONGL. TRYCKERIET, 1791.

GEORGE W. BROWN

1870

LIBRARY

STOCKHOLM

FRYK & HOGSTEDT, LIBRARIER, 1870

Lidner

7^e april 1859

Orat
orier

Mödel 585-171

Melias 143-172

Jermans förtöning 173-211.

Erik XIV 231-320

Rusten 321-332

Hvad är det för et oratorium Melias
i Gethsemane? Hvad är det
enig orärdiga stycken, som han (Holm-
berg) för at vinna penninger vägat
under mit namn utgi för.
Lidner 9 April 1789 Abs. Tidningstab. 1876.

E

Kom, at lyran at mig räcka,

Rista uppå den dit namn;

Och at himlar hos mig väcka:

Tag din dotter i din famn.

):(

(At

Handwritten text on a rectangular slip of paper, possibly a receipt or note, with some illegible markings and a date-like reference.

PRINTED

STOCKHOLM

FRYK & HOGSTEDT, TRYCKERI, 1771

TIL

EVA JAQUETTE

HASTFER.

Kom, at lyran åt mig räcka,

Rista uppå den dit namn;

Och at himlar hos mig väcka:

Tag din dotter i din famn.

):(

(At

(At på henne lyckan strömmar,
Ber jag aldrig utaf Gud;
Men et hjerta, hvilket ömmar
Vid en uslings klagö - ljud.)

Dufvan, fast än stormar skaka
Nästet, der hon hvilat glad,
Söker up et mirten - blad,
Til at räcka åt sin maka.

GETHSEMANE.

FÖRSTA AFDELNINGEN.

FÖRSTA INTRÅDET.

JOHANNA. SALOME.

ISRAELITER. ISRAELITISKE QVINNOR

OCH BARN.

JOHANNA.

Förgäfvess öker du at dina tårar dölja:

Blygs ej: de hedra öma bröst.

När aftonrodnan fänks ner i en flyktig bölja,

Och månan bäfvar fram vid näktergalens röst,

) 2 (

Och i en valmogs fläckt åt Konungen och slafven

En önskad hvila ger,

Då flyr en känflofull til öken eller grafven,

Och åt en annan verld med hoppets blickar ser.

I enflighetens djup, hur himmelskt, då, at andas!

Hon, den af ödens storm förföljdes öpna hamn;

Men när i vänners sköt med tårar tårar blandas

Det gifver dubbel tröst — Flyg i en trogen famn!

Är icke denna däd dig kär?

Messias ju så ofta viftas här!

Se detta cederträd ... kanske sen Davids tider

Åt vandraren det länt sin skugga — Salome,

Vid skenet nattens blofs kring Moria utspriker,

Vid Kidrons sakta forl, sjung om din Frelfare.

SALOME.

Nattliga dällder, jag flyr i de spåren,

Som mina fäder ha trampat för mig.

Abraham här i de menlösa åren

Skådade offret, och frögdade sig.

Moria! fast än stjernornas blickar

Gjuta kring Salem en söfvande flod;

Hämmaren snart sin åska, ack! skickar,

Och dina rötter bli dränkta i blod.

På tiftlar trött han gick en ufligs bädd at finna;

Åt uflingen at helfan ge,

Och sökte ömt den fattige,

Hvars tårar kunnit ej, förn hjälpen kommit, rinna:

Den rike endast, mötande

Han hördes, fruktlöst ack! om mensklighet påminna.

När nämfen fåg 'du til hans fot
 Af ångrens ormar qvald en brotfling komma åter,
 Om ej med öpen famn han honom tog emot,
 Och sade: Råds ej — Jag förlåter,

EN ISRAELITISK QVINNA.

Den skärf (jag vittne var) O, minne ljuft och ömt!
 Som enkan, nödstäld sjelf, åt sina likar skänkte,
 En skärf (des egendom) i känflor honom dränkte.
 Det ufling ufling ger blir ej af Himlen glömt.
 Den rike med förakt ger den, hans fel berömer —
 Du, arme! hvilken tröst: Gud efter hjertat dömer.

JOHANNA.

Men hvarför, Salome, men hvarför denna gråt,
 Och denna blick så hemsk! hvad aning dig förskräcket?
 Min vän! den döda sjelf upväcker
 Kan aldrig följa dödens stråt.

SALOME.

Johanna! du ej vet i denna fasans natt,

(Ack! at jag andas än — at ej mit hjerta brister!

Hur kan den lefva, Gud! som den han älskar mifter)

Messias, Fädren lik vid offer-bordet fatt.

Af sina vänner der omgifven,

Han sade, med en ton, som så på hjertat rår;

”Beröfvade J mig nu blifven;

”För er, för verdens skuld, til hämdens död jag går.

”I mina armar ömt er fluten. —

”Jag menckoflägtet nu af mig en hugkomft ger.

”At, dödlige! J frukten njuten,

”Tils des jag ropar: Jord, hör op, at vara mer!

”Min död den hugkomft är — J mig ju minnas bören.

”Förfämlens, talen om min kärlek och min nöd.

”När åt en torftig J en hand full vatten fören,

”En hand full vatten blott! då firen J min död.

"J fen, för er jag alt förfakar:

"Förfaken lasten ock, af kärlek blott til mig.

"Från vaggan til er graf, som Gud, som vän, jag vakar,

"Tils evighetens port för jorden öppnar sig.

"Och då, när domsens viggjar brinna,

"Då mer ej någon bön på detta hjerta rår,

"Jag i hvarannans sköt er broderligt må finna;

"At endast såsom far jag jorden samna" får.

Betänk, Johanna, nu han til sit bröst dem fluter,

Det oljo-trädet lik, som lif och trefnad gjuter

Ikring den park, hvarpå det står.

CHOR.

Han kommer! Han kommer! Inför din fot,

Dyre Messias, vi kasta oss neder.

Tag våra hjertan til offer emot.

Du ej förskjuter den ömt dig tilbeder.

EN RÖST.

Nej, då vid grafvens rand min enda dotter var,
 Han med en Guda-blick åt henne helfan skänkte —
 Jag bad

EN RÖST.

Och äfven jag, just då jag bedja tänkte;
 Han dagen återgaf en blind och åldrad far.

ET BARN.

Ack mig i ljufva faders armar
 Vålsignande han ofta tog,
 Och fader ömt: Jag mig förbarmar. —
 I Bethlehem du lycklig dog,
 Du mer än afvunds-värda skara,
 Som för hans skuld upoffrat dig!
 Han gjort så mycket godt mot mig . . .
 Hvi kan jag icke tacksam vara?

SALOME.

Med et öga, som kan gråta,
 Nödens tårar skådar du.
 Åger menskligt hjerta nu,
 Hjertats svaghed, at förlåta.
 Du blef menska likfom vi,
 Likars kärlek at ärfara.
 Det är högt at dyrkad vara,
 Ljufvare, at älskad bli.

CHOR.

Han kommer! Han kommer! Inför din fot,
 Dyre Messias, vi kasta oss neder.
 Tag våra hjertan til offer emot,
 Du ej förskjuter den ömt dig tilbeder.

ANDRA INTRÅDET.

DE FÖRRA.

MESSIAS, OCH EN DEL AF HANS LÄRJUNGAR.

MESSIAS.

För mig, hvad trösfrik blick i denna säsans stund!

Du folk, som i mit sköt en moder lik jag burit,

Vet, nu fullbordas skal det eviga förbund,

Som Abraham jag fordom fvurit.

Til korsfets bittra död för verdens brott jag går,

I skolen dock ej faderlöse blifva.

Jag återkomma vil, at er mit Rike gifva;

Ack! alt; men glömma er, fast Gud, jag ej förmår,

J minnens ju förflutne år,
 Bedröfvens ej. J känna bören
 Den ömhet, som för er, er vän, er broder bär,
 J döden kärlek starkast är.
 Hur lycklige, om J min vilja gören.
 Mig verlden hatat har, snart skal hon hata er,
 För min skuld er i tunga fjjettrar fluta —
 Men Gud sit barn ej öfverger,
 När hoppet ej kan olja mer
 J tålmodets lampa gjuta.
 Som Fadren älskat mig, jag er ock älskat har,
 Och dermed J hans vilja prisen,
 At kärlek J emot hvarannan vifen,
 Barmhertige, som Min och Eder Far.
 Sin enda Son han nu för er i döden gifver,
 Och om J skåda fån den icke på mig tror,
 Om J en ufling fen; ack! kallen honom bror,
 Blott genom mencklighet Gudomligt hjertat blifver.

Och den är icke värd, at kunna göra godt,
 Som ångrar hvad han gjort, om otack blir hans lott,
 Ännu J grafvens rand ej hunnit,
 Som fremlingar J vandren här.
 Hvar enda jordens fläck sin ros, sin tistel bär,
 Och ingen får på jorden runnit,
 Som ej i Himlen räknad är.
 Ack! ren en afgrunds eld mig bränner,
 Och jag förrådas skal . . . hvad tanke! — Mina Vänner!
 Och jag förrådas skal, ack! utaf en af er,
 Och ännu mer,
 När nu, juft när mit blod för verdens frelsning rinner,
 Nu, när jag med en blick i Tidens fecler ser,
 Jag endast marmor-hjertan finner,
 På hvilka ej min blods kraft rår,
 Ack! hjertan, som mit namn försmäda,
 Som blygas för mit kors, och le åt mina får,
 Och i min marter-skud mig häda.

Hvad kan en dödlig mig — mig Gud för dyrkan ge,
 Och hans förakt mån det min höghet fårar?
 Men ack! det grämer mig, mit blod och mina tårar,
 För dem jag älskar ömt . . . så plöfeligt rinna se.
 Förkunnem hvad J hört. Jag er kring verlden fänder,
 J gräten . . . Frukten ej — Min kärlek alt förmår,
 Den hand, som dagens sackla tänder,
 Skal gjuta fällhet ut i menskoflägtets spår.
 Och Du, och Du, Min Far! nu sunden inne är,
 Det mit och deras öde gäller.
 Här, ner i nattens djup, här, Gud, som du, jag svär,
 At mellan dig och dem jag mig et offer ställer.

När chaos i sit mörker låg,
 Och under tyfta suckar skälfde;
 Min allmagts blick på chaos såg,
 Och verldarne ur mörkret hvälfde —

Men nu, i stoftet bögd, jag ligger här, Min Far!
 Alt hvad du mig befalt jag snart fullbordat har:
 I samma ljus din Son förklara,
 Som fordom han med dig i evigheten bar
 Långt förr än jorden grundad var:
 Jag ber, du ville ock bevara
 Dem mig til gunstlingar du skänkt.
 Ja! om engång du hämdens vigge kastar,
 Och han et hjerta når, som med mit blod jag stänkt,
 At magtlöft den tillbaka hastar.
 Ån mer, min Milde Far! om uti skulder dränkt
 Vid grafvens störta brant en grånad brotfling sväfvar,
 Och från hans bröst en suck med full förtröstan går,
 Och på hans läppars rand mit Namn med döden bäfvar:
 När då inför din Thron jag visar mina får...
 Min Far! för deras skuld, at ock han tilgift får.

För den i mörkrets djup förskutna hedna-skara
 Mit blod, mit kors, min död tag til förfoning ar,
 Den man ej känna lärt, man ju ej älska kan.
 Dock vil jag ock för dem Dit Rike uppenbara.
 Ja!, Min och alla Väfens Far,
 Jag vil, at der jag är, der skola de ock vara,
 Som mig til arf du gifvit har.

O, Simon! dina tårar frömma,
 Men vet, i denna natt skal du din värt förglömma,
 Förneka och bedra — Jag säger dig ej mer. —

SIMON PETRUS.

Jag? Herre!

MESSIAS.

Simon, hålt! — Hvad kärleks eld mig bränner?
 Uti min nöd mig ingen känner;

Men

Men i mit majestät vil jag dock känna er. —

Flyn! dödens moln jag nalkas fer.

I molnet döden är, och Gud mig öfverger.

CHOR.

Fasans moln! ack! blixten brinner,

Slingrar! sig! kring furens topp.

Molnen flutas, han försvinner:

Dundren fylla djupet op.

Ån en blixt i hvirflar drifves,

Krossar cederns fasta rot,

Trädbevuxna bergets fot

Af et blodigt dam omgifves.

Stjernor under thordöns knall

Domnade på viggas sväfva.

Hafvet ryser, bergen bäfva —

Det är Gud, som lida skal.

TREDJE INTRÅDET.

DE FÖRRA.

DÖDS - ÅNGELEN.

Här, vid sin Guda-Thron, den Högstbesuttne svär,

Sin allmagts högra arm i åskans afgrund sträcker,

Och med sit ögonlock Seraphers ljus utfläcker,

Och på sin hjesa natten bär,

Hans anda hellebergen bräcker,

Millioner haf hans blick förtär:

Hör på hans läppar thordön sväfv!

Hör, Jord! hör nu hans röst, och bäfv!

Här, vid sin Guda-Thron den Högstbesuttne svär:

Jag Evige [oändlig är.

Oändligt straff! Min magt, Min höghet kräfva.

Träd fram — ej nu Min Son, nu Min Förrådare,

Träd fram — ej til Din Far; träd til Din Domare.

Der menckoslägtets brott uti et blodhaf strömma;

Här svallar hämdens helfvete;

Med djeflarnes förbannelsé.

Hit! vredens offer, hit, at sista droppan tömma!

Hit! — Vid min Guda - thron jag svär —

Jag Evige Oändlig är.

CHOR.

Hämdens blix från vredens thron

I en blodig storm nu ilar.

Ack! Han ligger för des pilar,

Liksom Tålmodet hvilar

Mellan Hoppet och Religion.

ISRAELITISKE QVINNOR.

Ack! af den eld hans sinnen tär,

En svafvel-rök från hjertat dammar;

Och blod utur hans naglar krammar

Den ångest, som i själen är.

MESSIAS.

Alt är dig möjligt, Herre, min Far!
 Hämma din vrede — Jag afgrundar lider.
 I stoftet för Dig som en matk jag mig vrider —
 Dock — dertil i verlden jag kommit ju har —
 Varde din vilja, Herre! — Min Far.

DÖDS - ÅNGELEN.

Sin sasa natten nu föröker,
 Ock bäfvande et chaos söker
 Vid gruset af millioner år.
 Med fallna vingar Tiden står.
 Mot dödens afgrund jordens klot
 På spitsen af sin axel hvälfver,
 Och mensko - flägtets öde skälfver
 Vid oljo - bergets brusna fot.

*

Så säger Han, som *var*, som *är*, och *blifva* skal:

”Ur djupet ljunga fram, du qvalda afgrunds skara,

”Til denna kamp, at hopplöft vittne vara.

”På Menniskones Son med dödens portar fall!”

CHOR.

Nu störtades djeflarnes eviga ve,

Ack! ner i hans hjerta nu störtades de.

MESSIAS.

Min Far Än vågar jag dig be...

DÖDS-ÅNGELEN.

Bland Edens ruiner, hör Hämnaren ryter:

”Förbannelse! Förbannelse!”

MESSIAS.

Nåd! Nåd! Ditt vilja ske

DÖDS-ÅNGELEN.

Emot Guds Majestät ej strafflös någon bryter —
De voro änglar, djeffarne.

MESSIAS.

Hvar känsla är et helfvete.

DÖDS-ÅNGELEN.

Du, Evighet! Du, som befallning fick,
At med millioner qual millioner väfen gömma:
Med dessa väfens qual ner i hans hjerta strömma,
Förvandlad i et ögnablick!

MESSIAS.

Gudomen svigtar Hvert störtar du mig!

CHOR.

Herre, ack! Herre, förbarma nu dig!

DÖDS-ÅNGELEN.

I chaos-lik dvala J, Ånglar! er fluten.

I eviga natten, du Himmel, nu hvälf!

Den kraft, hvarigenom J salighet njuten,

Behöfver den! Altförmående fjelf.

Til intet et ögnablick! — Sin styrka han famlar,

Tar ur fit sköte sin fallhet, sin magt;

(Och Du, som i djupet bland afgrundar famlar,

Rys, offer!) — och alt, hvad hans Anda frambragt,

Alt til en känfla af marter förbyter —

Fullbordadt! — Hör, hör Hans blodlyftna röst,

På krossfände viggen alsmächtig nu ryter.

Fall! . . . Ljunga!

MESSIAS.

Min Far!

DÖDS-ÅNGELEN.

Störta ner i hans bröst,

MESSIAS,

Ack! . . . Ah!

SÅRSKILTA RÖSTER.

Hans inälfvor brinna,

*

För-

Förtviflan! Hur tändren mot berget han skär!

*

Krälar i fänden —

*

Blod-tårar rinna —

*

Huden förtärd på hans anlete är,

*

Fram emot hjesflan hans ögon nu hvälta,

*

Med armbogen gropar i berget han gör,

*

Gethsemane bäfvar —

* *

Stenarne smälta,

*

Då fraggan från svullnade läppen dem rör,

*

Ack! nu til bergets topp,

Han i förtviffan rusar opp.

*

Se! alltför svagt mot denna smärta,

Des klyftor lossna för hans fot.

*

En kastar han uppå fit hjerta.

Och jorden tar remnande honom emot.

CHOR.

Ack! vi förlorade, brottfliga, arma,

Förbarma Dig, Gud! vår Gud Dig förbarma!

DÖDS-ÅNGELEN.

Bryt in! . . . i hvar ådra —

MESSIAS.

Ack!

DÖDS-ÅNGELEN.

Långsamt! . . få! . . . få!

Nu flag' uppå flag! — Då du menniskan bränner,

At Gudomen djupet af Gudomen känner,

Djupet af styrkan, af hämden — Väs . . . flå!

MESSIAS,

Hvar är jag!

DÖDS - ÄNGELEN,

Bryt in, du qvallfulla skara!

Underhåll lågan med sprutande ve!

Ormfulla grifter dittflyttade vara,

Drucken af högmud; gläd dig — och fe!

MESSIAS.

Skapare!

DÖDS ÄNGELEN,

Ila!

Nerv ifrån nerv uppå blodiga fvall —

Slit — Spänn dem! — martera — höj dig — och fall!

Hvila!

MES-

MESSIAS.

Dock, min Far!

DÖDS-ÅNGELEN.

Träd up til hans fida.

Alt uphör — fe Himlarne öppnas för dig —

För jorden — Se, afgrundar öppna ock sig —

Fort, djeflar!

MESSIAS.

Nej, hålt! — Jag är här — Jag skal lida.

De äro mina! — af min plåga

Får jag vid denna tanka tröft;

Och, har du ålkor i din båga,

Så har jag hjerta i mit bröst.

DÖDS-

DÖDS-ÅNGELEN.

Lyd, straffande vigge! lyd Hämnarens röst —

Alt skal då fullbordas, från evighet ämnadt,

Til det sista, förskräckliga slaget, fall ner,

Samla alt blod, ännu icke hämnadt.

Ljunga! tils des han ropar: *Ej mer!*

Ack! i hans sköt är jord-klotet lämnat.

Så! — lågsamt nalkas den Evige nu

Förgifta ej ofskuldens domnade Himlar,

MESSIAS.

Jag frelsar ... ack! dödlige ...

DÖDS-ÅNGELEN.

Dignar ej du?

Vid foten af Hämnarens Thron, se, han hvimlar.

*

Ren den Rättfärdige från thron sig uprest har;
 Men jordens rymd ännu et blodigt stoft betäcker;
 En hand han ner i svarta djupet räcker,
 I viggen med den andra tar —
 En fjö af evig eld utur hans ögon far. —
 Nu Se! Han fäfter sig (och thron, och himlar ljunga)
 At stoftet på dit hufvud frö,
 Och viggen i dit hjerta slunga —

Döden dö:

CHOR.

Dit hjerta, Herre! alt förmår,
 Til dig, se! mensko-flägtet träder,
 Du ljungande på viggen står;
 Men sufar ömt i väftan väder,
 Då kärleken på magten rår.

Slut på Första Afdelningen.

ANDRA

ANDRA AFDELNINGEN.

FÖRSTA INTRÅDET.

GABRIEL. ABADON.

GABRIEL.

Sänken er, J Zions Fäder,
 Från er höjd i dalen ner.
 Han, som lider nu för er,
 Våndfull upför bergen träder,
 Der han efter hjälpen ser.
 Himlarne din kärlek sjunga,
 Herre! du, som alt förmår.
 Med din blick kring jorden ljunga:
 Se hvad rof engång du får.

Hedningarnes frelsta skara

Ner i seclers djup dit namn,

Skal tilbedja och förklara,

Höj din arm! — Se i din famn

Jorden innefluten vara!

ABADON.

Du mins mig!

GABRIEL.

Abadon!

ABADON.

I himla-känflors sköte
Med oskuld och med dygd din vän jag fordom var.

GABRIEL.

GABRIEL.

Öch nu! ... du vågar detta möte!
Se der vid Kidrons bäck, hur liljan dufnat har
Utaf Messias blod ... men ej för dig utgutit.

ABADON.

I denna nådens stund ... om hämd är fråga nu!

GABRIEL.

Ja, Abadon! du var ej meniska, du!
Och . . .

ABADON.

Ingen droppa blod, som här på klyftan flutit
Jag stjälå får åt mig?
Ack! fann jag endast en — Han ju förbarmar sig
Hans hjerta aldrig kärlek trutit.

GABRIEL.

GABRIEL.

Det ej af Verldens Frelfare
 Du utan djerfhett hoppas vågar,
 Det hoppas af din Skapare.
 Hans kärlek i Gethsemane
 Nu strömmande för menskan lågar,
 Tör hända för et helfvete
 Han sin rättfärdighet ej frågar,
 Men låter blott sit hjerta se.

Men, domen fullbordas — I domen är döden.
 Ack! hvilken kärlek. Halleluja!
 Dödlige! i edra lyckliga öden,
 Hur gerna ej del ville Ånglarne ta!

ANDRA INTRÅDET.

ABADON.

ABADON!

Han flyr . . . jag alt förtjent . . . han flyr! hvad hopp
jag har!

Men, när från Himlars högd en vän, en mor, en far

Ner i et afgrunds djup se sina barn och vänner,

På dem ej forger rå, och ingen ömkan känner.

— I Skaparns sköt ej fans et lyckligt ögnablick,

Om man i ödets bok engång blott skåda fick —

Och jag förlorad är! — Fördömd får jag ej gråta . . .

I tårar finnes tröst — Nej! du, förförare!

Hämd! Satan, hämd! för dig ännu et helfvete!

Hvad gör jag? Ryter hämd . . . ikring Gethsemane,

Der en oskyldig dör, at brotflingar förlåta.

Bland

Bland dem, jag, ufling, ej! — Hvad syn!... Ifscarioth...
 Och han kan tilgift få! — Var större, Gud! mit brott?
 Bedraga den, som vil ur bröstet hjertat rifva,
 At räcka det åt dig för at din frelsning blifva!
 Til Himlars Himmel flyg: töm, ufling, glömskans flod:
 Vid hvarje Ångels blick, du minnas skal hans blod.
 Förfonarn nalkas — Gud! hvad hopp mig smickrar åter—
 Förglöm ej Abadon, om Judas du förlåter.

Men brott mot Gud! hvad hämd! hvad finärta!
 Messias! . . . jag mig lycklig mins.
 Har jorden upfyldt få dit hjerta;
 At för en afgrund nåd ej fins?

— VÄRDN. —

TREDJE INTRADET.

ABADON. MESSIAS.

MESSIAS.

Til denna 'afgrund skal jag ljunga,

Sen grafven tagit mig emot,

En räddad verld min kärlek sjunga,

Och Satan kräla vid min fot,

Med åskor se i mina får

At der hans namn ej teknadt står,

Se! hur jag menskan ömt förlossar —

Jag, Gud! benådar, och jag krossar.

ABADON.

Mig dock til intet gör.

MES.

MESSIAS.

Engång jag *Varde!* sagt, och hvad jag sagt skal blifva,
 Men, Golgatha! Du röja bör
 Hvad nåd Fly! Jag kan dö, och kan mig sjelf uplifva —
 J feclers mörker fly — och vänta hvad jag gör.

FJERDE INTRÅDET.

DE FÖRRA.

MARIA MAGDALENA.

Jesus Kristus! Ack! ... Hvar är jag ... Blod ...

Klyftorna bräckta ...

Mån doms-basunen skallade ej?

Marmor stumma och utsträckta,

O, mina systrar Hjelpen ... Hjelpen mig ... nej!

Nej! Förgäfves Jag fram inför Domaren våga!

Hålt, djeflar! ... men fåg jag ... ack! hvem? — är det han?

O, min Messias! du kan

I denna ställning ... i denna låga ...

I elementer! ... hvilken suck han nu drar.

Han suckar ... Och berget i hafsdjupet far.

Af alt hvad han sagt fullbordan jag finner.

Herre, förbarma dig!

Är det för mig, den brotfliga . . . mig!

För stoftet Uppoffra mit hjerta! — Hvad vinner

Alsmägtige, du!

Skynda, intag din himmel. På Cherubims vingar

Ur intet framkalla Serafer ännu.

Störta mig Nej! Din kärlek dig tvingar.

Barmhertige Herre! Hålt, hvilken röft!

Hvilken fyn! — Brift blod-spända öga!

O, Adam! du dröjer ännu i det höga;

Och helfvetet är i din Skapares bröst.

Nu, långsamt ifrån den Högtdundrande brinna

Gränslöfa blickar — om folen dem när,

Som droppan i hafvet hon ofedd förgår.

I, afgrundens andar! J föken, dem hinna.

Blott af en enda J skofen förfvinna,
 Och eder evighet varda et Nu. . . .
 Nåd! Hjelp mig! Förlöffare! hvad? . . . är det Du?
 Är Magdalena din Lärjunginna?
 Bjud, at hon nalkas — Nej! i denna marter-skud—
 Jag flyr, jag flyr. Din blick mig bränner.
 Ack! hjertat nu din blods-kraft känner . . .
 Hvad Himlar! . . . jag förgås — Min Herre och min Gud!

MESSIAS.

Hvad skulder! Hvad domar! Hvad smärta!

Hvad djupa nyfs skapade ve!

Dock, Fader! dock krossa mit hjerta,

Blott menskan jag lycklig får se.

MARIA MAGDALENA.

Styrka mot styrka: Hvem segra skal?

Der brådförta Vredens vidtgående svall:

Der Kärlekens lågor mot forslarna brinna:

MESSIAS.

De skola vinna.

FEMTE INTRÅDET.

DE FÖRRA. KRIGS-KNEKTAR.

JUDAS ISCARIOTH.

MESSIAS.

Min vän! — Och du förräder mig!

Jag flutas nu i dina armar! —

Iscarioth, betänk! — Men än är nåd för dig.

Se berget blodbestänkt — Bed: och jag mig förbarmar.

CHOR AF KRIGS-KNEKTAR.

Skallen J röster! af glädje rop, skallen!

Hämdlystne ta vi Förrädarn emot.

MESSIAS.

Fallen!

Fallen beväpnade ner til min fot.

Från Himlar, som mit välde ljunga

Jag kunde hämdens åkor ta:

Förtärande de skulle ljunga —

Ån är Jag Gud!

CHOR AF ISRAELITISKE QVINNOR.

Halleluja!

MESSIAS.

Men, stigen up! Til Golgatha mig fören.

O, mine fiender! til eder vän mig gören.

Jag viggen, och jag korsföt bär —

Men åt den ångrande mit blod dock helgadt är.

Ner från min Faders Thron min-kärlek blott mig drifvit;
Och lyckligare jag, fast Gud, som menska blifvit.

(Til Quinnorna.)

J gråten! J mig känna bören!
Åt Lazarus jag lifvet gaf igen.
Min röst ej mer J hören;
Mit öga följer er — och jag är far och vän.

JUDAS.

Vän! — Så han kallat mig — hur detta namn jag hatar!
Förbannad, Mor! dit stoft — åt mig du lifvet gaf.
Korpinnan smekad blir af ungarne, hon matar:
Och jag välgerning njöt af den . . . ack! se hans graf.
Och du, Ifcarioth! at få sin vän förråda —
Med dolken i mit bröst, törs jag om nåd ej be.

Förbannelse! Förbannelse!

Til Golgatha din gång jag hämnad måste skåda,
Och flyr til helfvete.

MESSIAS.

Marteras jag ej nog! ... Min Far! at jag skal se,
Det en olycklig fins uti Gethfemane.
Af Golgatha ren spitsen hvimlar
Bland tönkar ifrån dödens himlar;
Men hur jag nöjd upoffrar mig!
En marter-krona skal mig kröna,
At göra godt, är mig belöna.

CHOR AF ISRAELITISKE QVINNOR.

Herre, förbarma Dig!

Slut på Andra och Sista Afdelningen.

MESSIAS.

Minters jeg (i) nogl. i Min Tæl at jeg skal se,
 Det en ojskellig, des mit Gødsmand.
 Af Gødsinde ren spiden hvindes
 Hånd løkner i sin dødsens hindes;
 Men her jeg udti ugitte mig!
 En mætt-kron af I mig kender.
 At Gøds Gøds, at mig bedøns.

CHOR AF ISRAELITISKE QVINNOR.

Hæd, hæd mig!

Sin på Aften og Sine Aftingon

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

